

La resposta dependrà de les possibilitats de cada u:

Primerament, des de les Institucions —Consell i Ajuntaments, especialment—, pensam que s'hauria de fer possible, amb els sous de tots, la publicació de l'obra inèdita d'en Joan Castelló, la unificació, en un volum, de la seua obra dispersa i la reedició de les seues obres ja exhaurides. Seria altrament d'agrair que a cada poble de les Pitiüses els nostres Ajuntaments dedicassin un carrer a la seua memòria. Aquestes accions i d'altres serien una bona manera de mostrar el nostre reconeixement a la gran feina d'aquest home i de manifestar la voluntat ferma de donar-li continuïtat i pervivència.

En segon lloc, escriptors, intel·lectuals i altres persones ocupades en la nostra cultura, haurien de superar els complexos que el mestratge de Joan Castelló pugui produir i, entre tots, continuar la seua labor i arreplegar de viva veu les rondalles que encara queden, anècdotes, records, relats d'aventures, jocs d'infants, les maneres com la gent es vestia, els oficis, les festes i balls, jocs i vetlades, músiques i cançons, etc. S'hauria de veure també, de tots aquests usos i costums, quins s'han d'adaptar perquè ens serveixin encara en la nostra realitat d'avui i quins han de passar al nostre patrimoni històric.

Finalment, consideram molt important que les escoles, les associacions culturals, els clubs juvenils, els grups de teatre, etc., donin a conèixer l'obra de Joan Castelló, prenent-la com a base d'una gamma àmplia d'activitats: estudis del llenguatge, investigació de les tradicions, escenificacions teatrals i tota classe de treballs de creació artística i literària.

Però tot l'esforç que puguem fer per la nostra cultura no tindrà sentit si els eivissencs i formenterers no adquirim una consciència activa i responsable de defensa de la integritat del territori de les nostres illes, com a marc i suport que configura i determina la nostra autèntica cultura. Si entre tots no som capaços de salvar de tota llei de destrosses els esplèndids espais que la naturalesa encara ens ofereix, no servirà de res la nostra preocupació per recuperar fragments de la nostra tradició, de la nostra llengua o de la nostra història.

Santa Eulària d'es riu,  
23 de juny de 1984

COMISSIÓ EXECUTIVA DE L'INSTITUT D'ESTUDIS EIVISSENSCS



L'Institut d'Estudis Eivissencs, en la celebració de la Festa de la Nit de Sant Joan, es troba, una vegada més, davant la feina de redactar un manifest. Aquest acte tradicional, però, no s'ha de convertir en una rutina, perquè la rutina ni és creativa ni genera activitat. Avui dia les rutines constitueixen un element encara més nefast que en altres moments de la nostra Història. Fa tot l'efecte que el poble ha anat minvant el seu entusiasme i activisme de meitat dels anys setanta. S'està generant una societat no sociable, paradoxal formada per gent individualista i sense ambicions culturals. Tot i això, molts eivissencs inquiets i emprenedors no han trobat encara la manera de canalitzar el seu inconformisme, la seua voluntat d'avanç i les seues ganes de fer feina per la nostra cultura.

L'Institut d'Estudis Eivissencs pretén aconseguir aquesta funció. L'Institut vol ser una eina al servei de tots vosaltres, una eina flexible i eficaç, una eina d'incidència en la vida cultural d'Eivissa. Per satisfer aquesta ambició primordial, es fa necessària tota la participació possible per part de tothom. La participació de gent fins ara al marge de l'Institut serà l'element expansiu i dinàmic que tots nosaltres necessitem. Amb les idees de tothom podrem avançar i crear una nova dinàmica cultural.

La Comissió Executiva de l'Institut d'Estudis Eivissencs prefereix en aquesta nit de Sant Joan de 1983, no basar el manifest en la situació de la nostra llengua, cultura, medi ambient, etc. Les perspectives correctes es basen en el futur. Avui la llengua catalana segueix constituint un element regional de tercer ordre, la nostra cultura a ulls de la majoria es basa en quatre folklorismes provincials i encara hi ha una tira d'ajuntaments que no compten amb Pla General d'Ordenació.

Per la nostra part, en primer lloc, hem d'intentar entendre aquests fets i les circumstàncies que els han condicionat. Sabent el punt de partida —la

## Manifest de la Nit de Sant Joan 1983

situació— i tenint uns objectius mínims, ja comptam amb els elements bàsics per començar a actuar.

L'Institut d'Estudis Eivissencs s'ofereix a totes aquelles persones que acceptin la defensa de la nostra llengua, cultura i medi ambient, com a canal d'acció, com a entitat participativa que pot donar suport a les inquietuds de molts eivissencs i formenterers.

L'Institut considera imprescindible l'inici d'un debat en profunditat dins la nostra societat de cara a superar la dinàmica viciada en què massa sovint hem caigut. No fan falta justificacions històriques per a la nostra existència: nosaltres som la nostra pròpia justificació. La nostra societat ha d'investigar i debatre per què el poble accepta bonament que el català siga cooficial a Balears però no siga oficial a l'Estat, per què no es produeix una reacció immediata i radical davant fets vergonyosos com la destrossa del Savinar d'es Codolar, per què fonamentam el nostre sentit de comunitat més en el passat que no en el futur. D'aquest diàleg constructiu n'haurien de sorgir les bases per a una Eivissa nacionalment rejuvenida, més allunyada d'esperits d'Imperi, d'Imperi, d'Imperi, europea, sense cap tipus d'adhesió a la nova onada de nacionalisme espanyol, una Eivissa verda, ecologista, planificadora intel·ligent dels seus recursos turístics, una Eivissa conscient i moderna...

L'Institut d'Estudis Eivissencs necessita saba nova que provoqui aquest diàleg i que, a partir d'aquí, basteixi a nivell ideològic i pràctic aquesta nova societat que tots desitjam. Aquesta societat que es va construint amb la feina de grups com el Centre Cultural es Vedrà de Sant Agustí i d'altres grups de les nostres illes. Per aquesta raó també vos convidam a treballar amb nosaltres, amb l'Institut d'Estudis Eivissencs.

COMISSIÓ EXECUTIVA DE L'INSTITUT D'ESTUDIS EIVISSENSCS